

1. De verlenging van de Tijdelijke wet transparantie turboliquidatie met een uitstap naar de Belgische ontbinding en vereffening in één akte

MR. R.J.C. FLORIJN & MR. A.M. IN 'T VELD

De turboliquidatie is de meest gebruikte ontbindingsvorm bij de beëindiging van een rechtspersoon. Voor schuldeisers bestaan er evenwel onvoldoende waarborgen bij beëindiging voor turboliquidatie. De Tijdelijke wet transparantie turboliquidatie lijkt vooralsnog slechts theoretisch een verbetering, die in de praktijk nog niet zichtbaar is. Dat is met name voor schuldeisers die te maken krijgen met een verdwenen schuldenaar vervelend. Daar staat tegenover dat curatoren nog altijd geconfronteerd worden met lege boedels en de gevolgen daarvan. Zij zouden liever zien dat dergelijke lege boedels (nog meer) geturboliquideerd worden. In dit artikel worden voornoemde onderwerpen besproken. Er wordt ook een vergelijk gemaakt tussen de Nederlandse turboliquidatie en de Belgische ééndagsvereffening.

Inleiding: de turboliquidatie

Als een rechtspersoon geen baten meer heeft dan biedt art. 2:19 lid 4 BW een ontbindingsmogelijkheid. De turboliquidatie is een snelle vorm van de beëindiging van een rechtspersoon. Na de ontbinding houdt de rechtspersoon direct op te bestaan. Als er geen baten meer zijn dan valt immers niets te vereffenen.¹ Als een rechtspersoon nog schulden heeft, dan staat dat niet aan de turboliquidatie in de weg.² De turboliquidatie is in de praktijk de meest voorkomende methode van beëindiging van rechtspersonen (circa 80% in 2024).³

Het doel was ooit een zo efficiënt en effectief mogelijke manier te bewerkstelligen voor het ‘opruimen’ van lege rechtspersonen.⁴

De turboliquidatie is in de praktijk de meest voorkomende methode van beëindiging van rechtspersonen (circa 80% in 2024)

Alternatieve manieren van ontbinding van een rechtspersoon – zoals beschreven in art. 2:19 lid 1 BW – zijn onder meer de reguliere ontbinding gevolgd door een vereffening ex art. 2:23 jo. 2:23b BW of de ontbinding vanwege een faillissementsprocedure.⁵

De turboliquidatie heeft ten opzichte van deze manieren om rechtspersonen te beëindigen een eigen (relevante) plaats in het ondernemings- en insolventierecht.

In deze bijdrage worden de turboliquidatie, de wetswijziging en de nog altijd bestaande bezwaren beschreven. Tot slot wordt een vergelijking gemaakt met de Belgische ontbinding en vereffening in één akte (hierna: de ‘ééndagsvereffening’).

Bezwaren tegen (gebrek aan) wet- en regelgeving vóór 15 november 2023

De turboliquidatie is snel en efficiënt, maar op deze vorm van ontbinding is sinds het invoeren ervan in 1994 ook kritiek geuit. Veel van deze kritiek ziet op het ontbreken van waarborgen voor betrokken schuldeisers en het ontbreken van middelen om fraude door gebruik van de turboliquidatie

1 Zodat de vereffeningfase zoals deze is neergelegd in art. 2:23 BW en art. 2:23b BW achterwege kan blijven.

2 Zie bijvoorbeeld: HR 18 december 2015, ECLI:NL:HR:2015:3636.

3 WODC, *Onderzoek Tijdelijke wet transparantie turboliquidatie*, p. 7.

4 *Kamerstukken II 1991/92, 22482, nr. 3, p. 1.*

5 Art. 16 Fw (opheffing bij gebrek aan baten), art. 137a Fw (vereenvoudigde afwikkeling) of art. 108 jo. art. 192 Fw (verificatie en uitdeling).

tie tegen te gaan.⁶ Ook de toenmalig Minister voor Rechtsbescherming uitte in 2021 zorgen over misbruik van de turboliquidatie, met name in de gevallen waarin een rechtspersoon met schulden wordt geturboliquideerd. Het direct ophouden te bestaan van een vennootschap kon volgens de Minister ertoe leiden dat malafide bestuurders toewerken naar een situatie waarin baten ontbreken op het moment van ontbinding om te bewerkstelligen dat de rechtspersoon ophoudt te bestaan zonder verantwoording te hoeven afleggen. Bovendien kan het bestuur van de geturboliquideerde vennootschap ongehinderd zijn activiteiten voortzetten in een nieuwe rechtspersoon. Schuldeisers worden dan geconfronteerd met een schuldenaar die niet meer bestaat, wat hen bemoeilijkt bij het overwegen en ondernemen van juridische stappen. Zij beschikken veelal niet over de informatie die daarvoor nodig is. Dit speelt ook in gevallen van frauduleus en/of onrechtmatig handelen waarmee schuldeisers worden benadeeld.⁷ De tot 2023 geldende wettelijke regeling kende geen voorziening ten behoeve van de informatiepositie van schuldeisers, terwijl dat juist van belang is voor schuldeisers om te kunnen beoordelen of de regeling correct is toegepast.⁸

Tijdelijke wet transparantie turboliquidatie

Om tegemoet te komen aan de bezwaren is na een wetgevingsproces van drie jaar op 14 maart 2023 de Tijdelijke wet transparantie turboliquidatie (hierna: de ‘Tijdelijke wet’) door de Eerste Kamer goedgekeurd en op 15 november 2023 in werking getreden. De Tijdelijke wet beoogt het vertrouwen in de turboliquidatie te verbeteren, door de transparantie te vergroten, de rechtsbescherming van schuldeisers te verbeteren en misbruik ervan effectiever te bestrijden.⁹ Om deze doelen te bereiken, is een zogeheten verantwoordings- en mededelingsverplichting in het leven geroepen. Zo moet het bestuur van een geturboliquideerde vennootschap onder meer binnen veertien dagen na de turboliquidatie een liquidatiebalans en een beschrijving van de oorzaak van het ontbreken van baten deponeren bij het Handelsregister van de Kamer van Koophandel. De schuldeisers moeten over deze deponering worden geïnformeerd. Deze verantwoordings- en mededelingsplicht is opgenomen in het sinds 15 november 2023 geldende art. 2:19b BW. In art. 2:19c BW is een civielrechtelijke mogelijkheid tot het opleggen van een bestuursverbod opgenomen als een rechtspersoon is ontbonden door turboliquidatie en de bestuurder niet heeft voldaan aan de wettelijke verplichtin-

gen, doelbewust schuldeisers heeft benadeeld of tweemaal eerder betrokken was bij de beëindiging van een rechtspersoon en hem daarvan een persoonlijk verwijt treft.

Evaluatie van de Tijdelijke wet

De Tijdelijke wet had in eerste instantie een looptijd van twee jaar en zou dus gelden tot 15 november 2025. De werking van de Tijdelijke wet is tussentijds gemonitord. In opdracht van het Wetenschappelijk Onderzoek- en Datacentrum (hierna: het ‘WODC’) is gedurende de looptijd onderzoek gedaan naar de werking en effectiviteit. Op 10 juli 2025 publiceerde het WODC het onderzoeksrapport genaamd *De werking van de Tijdelijke wet transparantie turboliquidatie*.

De onderzoekers kwamen onder meer tot de conclusie dat de beoogde doelen slechts beperkt worden bereikt.¹⁰ Grotere transparantie wordt alleen bereikt als de verantwoordings- en mededelingsverplichting ook daadwerkelijk worden nageleefd. Uit het onderzoek blijkt dat dat niet altijd (voldoende) het geval is, ook omdat hierop vrijwel niet wordt gehandhaafd. Dat heeft een versterkend effect op de niet-inhoudelijke naleving en een negatieve invloed op het bereiken van de verbeterde rechtspositie van schuldeisers. Zij krijgen door het nog altijd bestaande gebrek aan transparantie geen of minder inhoudelijke informatie dan op grond van de wet zou moeten. De rechtspositie van schuldeisers is aldus, volgens de onderzoekers, in beperkte mate verbeterd door de Tijdelijke wet.

Ondanks de kritische geluiden over de Tijdelijke wet concluderen de onderzoekers dat de Tijdelijke wet voor schuldeisers van een geturboliquideerde of te turboliquideren rechtspersoon, ook in zijn huidige vorm, beter is dan een terugkeer naar de oude situatie van vóór de Tijdelijke wet. De onderzoekers bevelen verlenging van de Tijdelijke wet aan. Daarnaast bevelen zij aan om een structurele wettelijke regeling voor de turboliquidatie nader uit te werken. De onderzoekers bevelen aan om deze structurele wettelijke regeling op onderdelen ten opzichte van de Tijdelijke wet te wijzigen.

De conclusies van de onderzoekers worden onderschreven door de toenmalige Staatssecretaris van Rechtsbescherming Struycken. (Ook) volgens hem is een structurele verbetering van de turboliquidatie wenselijk. Hij was daarom voornemens een wetgevingstraject in gang te zetten voor een structurele regeling. Hij achtte het wenselijk dat de Tijdelijke wet gedurende dit wetgevingstraject van kracht zou blijven. Op 12 augustus 2025 kondigde hij dan ook in een Kamerbrief aan dat gebruik wordt gemaakt van de verlengings-

6 Zie onder meer: S. Renssen, *De turboliquidatie van de Besloten Vennootschap* (diss. Maastricht; VDHI nr. 131), Deventer: Wolters Kluwer 2016 alsook haar laatstelijk gepubliceerde artikel over dit onderwerp: dr. S. Renssen, ‘Tien jaar turboliquidaties: van snelle oplossing tot juridisch mijnenveld’, *MvO* 2025, nr. 9 & 10, p. 215 e.v. en M.Y. Nethe, ‘Turboliquidatie: Oorbaar gebruik, abusievelijk gebruik en misbruik’, *Handboek Notarieel Ondernemingsrecht, B.V. en N.V.*, serie Van Der Heijden Instituut 2016 en M.Y. Nethe, ‘Reuring rond turboliquidatie’, *Ondernemingsrecht* 2017/6.

7 *Kamerstukken II* 2021/22, 36172, nr. 3, p. 1.

8 *Kamerstukken II* 2019/20, 29911, nr. 253.

9 *Kamerstukken II* 2021/22, 36172, nr. 3.

10 WODC, *Onderzoek Tijdelijke wet transparantie turboliquidatie*, Onderzoeksrapport Universiteit Leiden m.m.v. SEO Economisch Onderzoek, 23 juni 2025, p. 131 e.v.

mogelijkheid die de Tijdelijke wet biedt.¹¹ Het verval van de Tijdelijke wet is daarom uitgesteld met een maximale termijn van twee jaar, aldus tot 15 november 2027.

Verbeterpunten wet- en regelgeving

In theorie biedt de Tijdelijke wet (nieuwe) waarborgen voor schuldeisers van een ‘plots verdwenen’ rechtspersoon, maar in de praktijk valt dat tegen.

De transparantie waarnaar wordt gestreefd, blijft voorts alsnog uit, althans is onvoldoende bereikt. Dit blijkt ook uit het onderzoeksrapport van het WODC. De vereisten om over te mogen gaan tot turboliquidatie zijn weliswaar uitgebreid, maar het doel om meer transparantie en meer waarborgen te bieden, wordt niet bereikt. Een factor hierin is de rol van de Kamer van Koophandel. De ontbinding van een rechtspersoon moet worden gemeld bij het Handelsregister van de Kamer van Koophandel. Dit gebeurt via een *17a-formulier* en het daarbij behorende formulier *Extra informatie doorgeven voor turboliquidatie*.¹²

In theorie biedt de Tijdelijke wet (nieuwe) waarborgen voor schuldeisers van een ‘plots verdwenen’ rechtspersoon, maar in de praktijk valt dat tegen

Medewerkers van de backoffice van de Kamer van Koophandel behandelen deze ingestuurde formulieren. Zij dienen bij de behandeling te beoordelen of is voldaan aan de verantwoordings- en mededelingsverplichting. De eerste beoordeling (en noodzaak tot handhaving) van de eisen uit de Tijdelijke wet ligt *de facto* in handen van de Kamer van Koophandel. De Kamer van Koophandel is echter lijdelijk. De beoordeling zal (daarom) veelal oppervlakkig zijn: is er een slotbalans zonder baten? Is er enige verklaring voor het ontbreken van baten en onbetaald laten van schuldeisers? Is er enige jaarrekening gedeponerd? De Kamer van Koophandel toetst slechts of de documenten überhaupt zijn ingestuurd door (het bestuur van) de ontbonden vennootschap. De inhoud van de documenten wordt niet beoordeeld. Zo toetst de Kamer van Koophandel niet of de ingestuurde verklaringen door de beugel kunnen. Verklaringen over wat er met de (laatste) baten van een rechtspersoon zijn gebeurd, kunnen behoorlijk uiteenlopen. Het maakt daarbij verschil of is vereffend waarna conform de wettelijke rangorde gedeeltelijk is uitgedeeld aan de crediteuren, of dat een bestuurder de laatste liquide middelen aan zichzelf heeft betaald. Een dergelijke beoordeling van ingestuurde verklaringen behoort ook niet tot de taak van de Kamer van Koophandel. Hoewel vervolgens geadministreerd wordt of

voldaan is aan de vereisten voor turboliquidatie wordt op het moment van registratie (aldus) niet gehandhaafd.

De ondernemer die vanwege de vernieuwde wettelijke vereisten een lege slotbalans moet indienen, zal daar geen moeite mee hebben. De juistheid daarvan lijkt in de huidige procedure irrelevant en de kans op handhaving (laat staan sanctie) is klein. Dat geldt evenzo voor de verklaringen rondom het niet meer bestaan van enige baten of het nog wel bestaan van schulden. De Tijdelijke wet verbindt (nog) geen concrete inhoudelijke vereisten aan de verantwoordings- en bekendmakingsplicht.

De handhavingstaak lag tot 1 januari dit jaar (formeel) bij het Openbaar Ministerie en het Bureau Economische Handhaving en vanaf 1 januari 2026 bij de Dienst Financieel-Economische Integriteit.¹³ Maar juist daar lijkt tot dusver onvoldoende tijd en/of capaciteit te zijn om daadwerkelijk effectief te handhaven. Voor zover bekend heeft het niet voldoen aan de verantwoordings- en mededelingsverplichting dan ook niet daadwerkelijk geleid tot opgelegde bestuursverboden. Ook van het nieuw geïntroduceerde inzage-recht voor crediteuren indien niet wordt voldaan aan de verantwoordings- en mededelingsverplichting, lijkt nog geen gebruik te zijn gemaakt. Dit laatste zal wellicht wel samenhangen met de kosten die gemaakt moeten worden door de betreffende crediteur; zij moeten hiervoor een gerechtelijke weg bewandelen, met alle kosten van dien.¹⁴

De conclusie van het voorgaande? Nieuwe vereisten die in theorie waarborgen zouden moeten bieden, blijken in de praktijk relatief tandeloos.

Faillissement als alternatief

Ook als de bestuurder of een crediteur het faillissement verzoekt als alternatief voor een turboliquidatie bestaat een reële kans dat uiteindelijk alsnog wordt ontbonden door turboliquidatie. Uit de praktijk blijkt dat rechtbanken faillissementsaanvragen regelmatig niet (meer) behandelen of afwijzen als blijkt dat geen baten (te verwachten) bestaan. In die gevallen verwijzen rechtbanken naar de mogelijkheid van turboliquidatie,¹⁵ ook omdat sprake zou zijn van onvoldoende belang (ex art. 3:303 BW) van de aanvrager bij een faillissementsafwikkeling.¹⁶ Dat is niet de koninklijke weg en is – volgens onder anderen Pool – niet in lijn met de jurisprudentie van de Hoge Raad.¹⁷ Het enkel ontbreken van baten is immers geen grondslag om een faillissementsaanvraag af te wijzen als wel sprake is van een faillissementstoestand zoals bedoeld in art. 1 Faillissementswet.

11 Brief van de Staatssecretaris van Rechtsbescherming van 12 augustus 2025, 6609178.

12 Beide formulieren zijn te raadplegen via de website van de Kamer van Koophandel.

13 Art. 28 lid 4 Handelsregisterwet 2007 en art. 53 onderdeel c Handelsregisterbesluit 2008 (BEH) en de wijziging hiervan: Besluit van 08 december 2025, *Stb.* 2025, 437.

14 Machtiging van de kantonrechter is vereist ex art. 2:24b BW.

15 Hof Amsterdam 15 maart 2016, «JOR» 2016/174, m.nt. R.R. Verkerk.

16 Hof Den Haag 9 september 2025, «JOR» 2025/250, m.nt. J.M.W. Pool en HR 20 september 1996, «JOR» 1996/126.

17 J.M.W. Pool, annotatie bij Hof Den Haag 9 september 2025, «JOR» 2025/250.

Het is aan de curator om te onderzoeken of er vermogen van de schuldenaar bestaat of te verwachten is. Dat is een onderzoek dat niet verward moet worden met de slechts summiere toets bij de faillissementsaanvraag. Daarop zou volgens Pool niet moeten worden voorgesorteerd.¹⁸ Dat onderstrepen wij. Een curator heeft een arsenaal aan middelen om op te kunnen komen voor de gezamenlijke schuldeisers, de boedel te reconstrueren door middel van de faillissementspauliana of een vordering jegens betrokkenen in te stellen. Een curator kan – ook in een lege boedel – waarborgen bieden aan de gezamenlijke schuldeisers; zo dient de curator een melding van vermoedelijke faillissementsfraude in te dienen als daar aanleiding voor bestaat. Dat is – met name in de lege boedelfaillissementen – regelmatig aan de orde. Hoewel met een dergelijke melding (meestal) geen actief wordt gegenereerd, kan het wel leiden tot melding en mogelijk ook aanpak van fraude en misbruik. Ook daar hebben schuldeisers belang bij.

Voorname handelwijze van rechtbanken waarbij faillissementsaanvragen niet worden behandeld of toegewezen omdat een turboliquidatie meer voor de hand lijkt te liggen, is wat ons betreft wel te begrijpen. Het hangt samen met de *legeboedelproblematiek*. Bij de afwikkeling van een (nagenoeg) lege boedel zal de curator geen salarisbetaling tegemoet kunnen zien.¹⁹ In dat geval voert de curator zijn/haar wettelijke taken uit en draagt het kantoor van de curator de kosten. Dat is onwenselijk en een oplossing voor deze lege boedelproblematiek is noodzakelijk. Het neemt daarentegen niet weg dat de werkwijze van de rechtbanken leidt tot weinig waarborgen voor schuldeisers en niet bijdraagt aan het signaleren van en tegengaan van fraude en misbruik. Bovendien zou het wat ons betreft aan de wetgever zijn om hierop te acteren; dat is (in beginsel) niet aan de Rechtspraak.

Zelfs als de schuldeiser of de schuldenaar een toewijzend vonnis van de rechtbank ontvangt en het faillissement wordt uitgesproken, dan is het nog geen gegeven dat een curator zich daadwerkelijk zal ontfemen over de afwikkeling van dat faillissement. De curator kan *pro se* verzet instellen tegen de faillissementsuitspraak.²⁰ Dat geldt ongeacht wie het faillissement heeft aangevraagd. De curator moet dan aantonen dat de aanvrager van het faillissement op het moment van de aanvraag wist dan wel behoorde te weten dat de boedel leeg was en hij geen voldoende gerechtvaardigd belang bij de aanvraag had. Het resultaat als het verzet slaagt: het faillissement wordt vernietigd. De bestuurder dient de rechtspersoon op andere wijze te vereffenen en te beëindigen. In geval van een nagenoeg lege boedel zal de

vereffenende bestuurder dan wettelijk verplicht worden het faillissement aan te vragen aangezien de schulden de baten overstijgen. En zo is de cirkel weer rond en komen we weer terug bij de turboliquidatie en de gebrekkige waarborgpositie van schuldeisers daarin.

In een recente casus over een failliet bewegingscentrum in Limburg besloot een curator geen gebruik te maken van de verzetsmogelijkheid, terwijl hij was aangesteld als curator in een faillissement met een nagenoeg lege boedel.²¹ De rechtbank had de betrokken bestuurder bij indiening van de eigen aangifte faillietverklaring weliswaar gewezen op de optie van turboliquidatie, maar de bestuurder besloot de eigen aangifte door te zetten. De aanleiding daarvoor was een onbetaalde verhuurder die nog een vordering had op de failliete huurder. Deze verhuurder stelde zich op het standpunt dat de bestuurder (van de failliete huurder) in privé aansprakelijk was voor de schade die de verhuurder had geleden. Een dergelijke vordering kan als een bate kwalificeren, zodat een turboliquidatie volgens de bestuurder niet passend zou zijn. De curator (pro se) meende dat hij de bestuurder kon aanspreken voor het deel van zijn onbetaald gelaten salaris. De rechtbank ging daarin niet mee, het gerechtshof evenmin. Er bestaat geen wettelijke verplichting tot turboliquidatie ondanks de gevolgen die gepaard gaan met een (nagenoeg) lege boedel voor de curator.

De Belgische ééndagsvereffening

De turboliquidatie in Nederland blijft dus een omstreden onderwerp. Zouden we kunnen leren van de zuiderburen? De Belgische ééndagsvereffening is (op veel vlakken) het equivalent van de Nederlandse turboliquidatie.

Tot 2019 was deze vorm van ontbinding slechts mogelijk als alle vorderingen van schuldeisers betaald waren. Waarschijnlijk was daarom ook geen heropeningsrecht in de Belgische wetgeving opgenomen.

Zouden we kunnen leren van de zuiderburen? De Belgische ééndagsvereffening is (op veel vlakken) het equivalent van de Nederlandse turboliquidatie

De huidige ééndagsvereffening is een ontbindingsprocedure waarbij geen vereffenaar wordt betrokken; er wordt vereffend en ontbonden in één notariële akte. Deze procedure vindt haar basis in art. 2:80 van het Belgische Wetboek van vennootschappen en verenigingen (hierna: 'WVV'). De voorwaarden voor de ééndagsvereffening verschillen ten opzichte van de Nederlandse turboliquidatie. Het voor deze bijdrage meest relevante verschil is dat voor een geslaagde ééndagsvereffening alle schulden moeten worden betaald, tenzij de overgebleven schuldeisers een schriftelijke beves-

18 J.M.W. Pool, annotatie bij Hof Den Haag 9 september 2025, «JOR» 2025/250.

19 Op grond van art. 16 lid 2 Fw komen de faillissementskosten ten laste van de schuldenaar. Bij een lege boedel wordt de curator niet of niet volledig betaald.

20 Op grond van art. 10 Fw. Zie ook: HR 22 december 2017, ECLI:NL:HR:2017:3269 en HR 18 december 2015, ECLI:NL:HR:2015:3636, NJ 2016/172.

21 Hof 's-Hertogenbosch, 7 januari 2026, ECLI:NL:GHSHE:2025:2312.

tiging hebben gegeven in te stemmen met de voorgenomen ééndagsvereffening waarbij de vorderingen onbetaald blijven. Zonder voornoemde instemming of betaling kan niet worden ontbonden.

Op grond van art. 2:105 WVV is het mogelijk een vereffening te heropenen als blijkt dat één of meerdere actieve vermogensbestanddelen van de rechtspersoon zijn vergeten en hiermee geen rekening is gehouden in de vereffening. De crediteur met een nog openstaande vordering op de ontbonden rechtspersoon kan op dat moment heropening van de vereffening vorderen.

Anders dan de Nederlandse turboliquidatie hebben schuldeisers in de Belgische variant dus reeds vóór de ontbinding inspraak over het voornemen tot ontbinding. Op dat moment kan een crediteur nadere informatie opvragen en zijn of haar stem voor de ééndagsvereffening daarvan ook afhankelijk maken. Volledige transparantie is dan geboden. Dat is een verschil met de Nederlandse turboliquidatie. Daar krijgen schuldeisers – nadat de 17a-formulieren aan de Kamer van Koophandel zijn gezonden – een brief met de mededeling dat de rechtspersoon is ontbonden en dat bepaalde stukken ter inzage zijn gedeponneerd. In Nederland worden de schuldeisers dus achteraf geïnformeerd. Dat is vaak mosterd na de maaltijd omdat de ontbinding dan al een feit is. Op dat moment staan ‘slechts’ nog de kostbare wegen van heropening (art. 2:23c BW), het inzagerecht (art. 2:24b BW) of een faillissementsaanvraag open. Waar schuldeisers in Nederland slechts reactief kunnen handelen, kunnen schuldeisers in België proactief handelen.

Wij kunnen ons voorstellen dat de Nederlandse turboliquidatie nog altijd efficiënter is dan de Belgische ééndagsvereffening. Immers, als alle schuldeisers moeten instemmen, kunnen patstellingen ontstaan. Daardoor kan de ééndagsvereffening regelmatig een niet passend middel zijn om lege vennootschappen met schulden ‘op te ruimen’.

Tot slot

Dat de ontbinding via de turboliquidatie aandacht krijgt, is – mede gezien het frequente gebruik ervan – begrijpelijk en relevant. Toch lijkt de Tijdelijke wet vooralsnog slechts theoretische verbetering, die in de praktijk nog niet zichtbaar is. Wij pleiten voor meer en effectieve handhaving. Ook een oplossing voor de lege boedelproblematiek kan effectief zijn. In dat geval genieten schuldeisers in ieder geval nog de waarborgen van de middelen die de curator ter beschikking staan om vorderingen jegens de bestuurder(s) of derden in te stellen, de boedel te reconstrueren en/of fraude/misbruik te melden. We kunnen leren van de Belgische ééndagsvereffening doordat schuldeisers aldaar proactief kunnen handelen in tegenstelling tot de reactieve mogelijkheden bij de Nederlandse turboliquidatie.

Waar schuldeisers in Nederland slechts reactief kunnen handelen, kunnen schuldeisers in België proactief handelen

Wellicht kunnen banken of schuldeisers die vaker getroffen worden door plotse bedrijfsbeëindigingen zonder dat voldaan wordt aan de wettelijke vereisten de gang naar de rechter maken om jurisprudentie uit te lokken. Doen zij dat niet, dan zal de situatie voor hen voorlopig (nog) niet verbeteren. Het is in ieder geval te hopen dat de wetgever de uitkomsten van het WODC-rapport meeneemt in de uiteindelijke structurele wetgeving rondom de turboliquidatie. Dat is wat ons betreft ondertussen wel noodzaak.

Dit artikel is afgesloten op 21 januari 2026.

Over de auteurs

Mr. R.J.C. (Rowie) Florijn

Advocaat te Utrecht bij Holla Legal & Tax.

Mr. A.M. (Alex) In 't Veld

Advocaat te Utrecht bij Holla Legal & Tax.